

På konstrundan: Rose-Marie Qvarfordt och Bo Hultén

Posted on [08/04/2012](#) by [erikssonskultur](#) | [Lämna en kommentar](#)

ESPERÖDS HERRGÅRD, KIVIK. Att åka runt och intervjuva inför konstbilagan är väl ungefär som att vara rörmokare. Man får ha plåtmage. Överallt bjuds det på kaffe.

Först fika med konstnärsmakarna Rose-Marie Qvarfordt och Bo Hultén samt katten Mynta, som återkommer senare i texten. Det var meningen att den ena konstnären skulle intervjuas men det ska visa sig oundvikligt att också den andre kommer med i slutet.

Rose-Marie Qvarfordt och Bo Hultén har varsin ateljé i ett separat hus. När Rose-Marie och jag gått ut dit och tittar på hennes nya målningar och jag har sagt någonting om att de ser ålderdomliga ut, eller snarare tidlösa, som om historien passerar igenom målningarna, då säger Rose-Marie plötsligt: ”Dåtidskonstnärer”.

Målning av Rose-Marie Qvarfordt.

– Det är Bo, tillägger hon, som hittat på ordet om både mig och sig.

Men även om hennes målningar ser gamla ut – till exempel det där kvinnoansiktet, tänker jag, kunde ju vara en tidig religiös bild – så målar Rose-Marie Qvarfordt här och nu. Nämligen sig själv.

– De utspelar sig nu. De handlar om mitt liv. Jag kan känna igen mig i alla figurer som förekommer på målningarna, säger hon och pekar på Damen, Apan, Vargen, Narren...

– Med tiden har ett visst persongalleri utkristalliserat sig. Det blir som ett skådespel med olika roller. Jag målar ofta en kvinna som står med en vattenurna vid ett vattendrag. Antingen håller hon ut vattnet eller också fyller hon på. Jag är osäker på vad det kan stå för. Men apan tror jag står för det primitiva, det opolerade.

– Korpen finns med också. Den är olycksbringande enligt mytologin men för mig har korpen snarare blivit en samtalspartner och budbringare. Jag har en stark känsla för djur, tycker nästan bättre om djur än människor.

– Inför en tidigare påskruna var det förresten någon som i ett radioprogram använde ordet religiöst i samband med mina målningar och strax kom det en massa religiösa besökare. Men de blev inte så förtjusta när de såg att det fanns djävulssvansar på vissa målningar. Nej, jag är inte religiös.

Rose-Marie har en märkligt mörk färgskala. En målning kan vara nästan helmörk och så skymtar ett ansikte fram. Hur länge har du målat på det här egenartade sättet.

Också en målning av Rose-Marie Qvarfordt.

– Målningarna blev kanske extra mörka i år? Men jag har alltid målat så här. Jag är autodidakt. På 70-talet gick jag visserligen på Östra Grevie folkhögskola men då hade jag redan hittat mitt sätt att måla.

– Titta, säger hon och pekar på en målning med en kvinna och en katt. Det är Mynta med svansen runt min hals. Ett självporträtt, jag hade en annan färg på håret då.

Även om det är lite som man ser på en målning – ett kvinnoansikte, en apa eller två, en kvinna vid en flod, ett kvinnoansikte och en mer otydlig narr – så är det mycket man ser. Det är som om man ser mer än man ser.

Rose-Marie visar en målning som hon precis börjat med. Också ett kvinnoporträtt, men kvinnan är svagt målad, liksom skissad, och bredvid henne finns ännu ett par kvinnor, som syns ännu svagare.

– Där har jag bara målat ett par lager ännu så länge. Jag målar flera lager med oljefärg, men varje lager är tunt, tunt. Jag börjar med att använda mycket uttunningsmedel. Så mycket terpentin att man blir yr i skallen! Sen blandar jag i mer och mer färg. En recensent skrev att den här tekniken har ingen använt sen fransmannen Eugène Carrière på 1800-talet. Vet inte varför men jag gjorde så redan när jag började måla.

– På den här målningen som jag nu har börjat med ska den stora figuren vara kvar men de små kommer jag att måla över. Jag målar säkert fler figurer också, som jag sen målar över. Tittar man noga på mina målningar så syns det att det finns andra bilder under färgen.

Vi går tvärs över gårdsplan till en annan stor byggnad, som brukar hyras ut till såväl bröllopfester som Piratensällskapet. Det är där som Rose-Marie Qvarfordt och Bo Hultén ställer ut under påsken. Några målningar av Bo Hultén hänger redan på väggen. De är stora – ja, större ändå. Och svarta – ja, de är ju kolsvarta.

Rose-Marie räcker över en ”kikare”, som består av två ihoptejpade ”dassarullar”. Jag tittar: när sidoljuset stängs ute och ljuset istället faller rätt på målningen så växer det fram träd. Så fascinerande! Svärtan har nyanser, bilder framträder i svart på svart. Och nu är det dags för Bo att komma med i artikeln.

Målning av Bo Hultén. Alla målningar från hemsidan för [Esperöds herrgård](#).

– Jag är inte religiös, säger han också. Men jag känner en eufori över att jag lever, att jag är med i livet. Det är den glädjen jag försöker gestalta.

Genom att måla stora svarta målningar!?

– Ja, glädjen över livet. Den känner jag när jag målar.

Ser du ens vad du målar, när du målar så stort och svart.

– Nej, det ser jag inte. När jag målar ser jag inte vad jag gör. Jag målar på känn. Sen får jag ta ett steg bakåt och titta. Åh! det där blev inte bra. Då får jag måla om.

Bo Hulténs svärta började med blått, närmare bestämt en tub koboltblått. Han brukar alltid blanda svart färg själv – av gult, rött och blått. Men tidigare hade han använt marinblått, när han fick tag på koboltblått så blev svärta ännu svartare. (Fast koboltblått är svårt att hitta, tillverkningen är förbjuden.)

– Jag har ju färgen som mitt uttrycksmedel. Om man förenar gult, rött och blått så släcks ljuset – samtidigt som alla färger finns i det svarta.

(Ystads Allehanda / Konstbilagan 2011)

Fotnot. Rose Marie Qvarfordt och Bo Hultén medverkar också i 2012 års konstrunda.

[Om dessa annonser](#)

MULTILOTTO ANNONS

Rekordsumman som kan gå till svensk spelare i helgen
Över 1,5 miljarder i jackpot på italienska lottot – så kan man vara med och spela.

SHARE THIS:

Bli den första att gilla det här.

RELATERAT

[Kivik Art 2011](#)
I "Intervju"

[Stefan Casta,](#)
[ungdomsromanförfattare](#)
I "Barn"

[Rösten kommer från Norra](#)
[Björstorp](#)
I "Intervju"